

УДК 347.45/.47(477)

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.3702455>

Л.М. САВАНЕЦЬ,

доцент кафедри міжнародного права та міграційної політики
Тернопільського національного економічного університету,
кандидат юридичних наук, доцент, м. Тернопіль, Україна;
e-mail: lsavanets@gmail.com;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0051-8905>

Г.М. СТАХИРА,

аспірант кафедри цивільного права та процесу Тернопільського
національного економічного університету, м. Тернопіль, Україна;
e-mail: hn.stahyra@gmail.com;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6978-4892>

КОНЦЕПЦІЯ ДОГОВОРУ ПОСТАЧАННЯ ЦИФРОВОГО КОНТЕНТУ В УМОВАХ АДАПТАЦІЇ ДОГОВІРНОГО ПРАВА УКРАЇНИ ДО ACQUIS COMMUNITARE ЄС

L.M. SAVANETS,

Ass. Professor, Chair of International Law and Migration Policy, Ternopil National
Economic University, Ph.D. in Law, Associate Professor, Ternopil, Ukraine;
e-mail: lsavanets@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0051-8905>

H.M. STAKHYRA,

postgraduate student of a Ph.D., Chair of Civil Law and Civil Procedure, Ternopil
National Economic University, Ternopil, Ukraine; e-mail: hn.stahyra@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6978-4892>

CONTRACT FOR THE SUPPLY OF DIGITAL CONTENT CONCEPT ACCORDING TO ADAPTATION OF UKRAINIAN CONTRACT LAW TO EU ACQUIS COMMUNITARE

АНОТАЦІЇ (ABSTRACTS), КЛЮЧОВІ СЛОВА (KEY WORDS)

Постановка проблеми. Поява глобальної мережі Інтернет, нових технологій та новітніх способів комунікації значною мірою вплинули на зміни у праві. Перед вітчизняним законодавцем постала гостра необхідність як впровадження правових норм для регламентації відносин, що виникають, так і пристосування існуючих законодавчих положень до нових реалій. Саме тому, **метою** статті є формулювання концепції договору постачання цифрового контенту в умовах адаптації договірної права України до *acquis communitare* ЄС, виокремлення правових засад обігу цифрового контенту та обґрунтування необхідності внесення змін до Цивільного кодексу України шляхом його доповнення положеннями про договір постачання цифрового контенту. Відповідно до поставленої мети основою **методології** дослідження стали діалектичний метод правового пізнання, застосування якого дало змогу виокремити договірну конструкцію постачання цифрового контенту та виділити її особливості, порівняльно-правовий метод пізнання, за допомогою якого здійснено аналіз положень вторинного права ЄС про обіг цифрового контенту та їх порівняння із відповідними нормами цивільного законодавства України, а також системно-функціональний метод при тлумаченні правових категорій, в результаті чого поглиблено та уточнено понятійно-категоріальний апарат цивільно-правового регулювання договірних відносин з обігу цифрового контенту. **Результатом** роботи є обґрунтування доцільності внесення змін до Цивільного кодексу України шляхом його доповнення нормами про договір постачання цифрового контенту. До переліку істотних умов вказаного договору запропоновано включити положення про його предмет – цифровий контент, що правомірно використовується постачальником на підставі ліцензійного договору, ціну (у відплатних договорах) та строк виконання сторонами своїх зобов'язань. **Висновки** У статті обґрунтовано доцільність виокремлення договірної конструкції постачання цифрового контенту, та необхідність її закріплення у Цивільному

кодекси України. Здійснено термінологічне визначення сторін договору як: постачальника цифрового контенту – фізичної або юридичної особи, в тому числі суб'єкта підприємницької діяльності, та одержувача цифрового контенту, під яким слід розуміти фізичну та юридичну особу, що зобов'язується сплатити ціну договору, або вчинити іншу дію шляхом надання доступу до своїх персональних, чи будь-яких інших даних, та визначено істотні умови досліджуваного договору.

Ключові слова: цифровий контент; обіг нематеріальними даними; договір постачання цифрового контенту; договірні конструкції обігу даними

***

Problem statement. The emergence of a global Internet network, new technologies and new ways of communication has greatly influenced the changes in law. The domestic legislator faces an urgent need both for the introduction of legal rules, for regulating the relations that arise, and for adapting existing legislative provisions to new realities. Therefore, the **purpose** of the article is to formulate the concept of contract for the supply of digital content according to adaptation of Ukrainian contract law to the EU *acquis communautaire* to highlight the legal basis for the circulation of digital content and justify the need to amend the Civil Code of Ukraine, by supplementing it with the provisions on contract for the supply of digital content. In accordance with this goal, the main research **methods** are: the dialectical method of legal cognition, which made possible to distinguish the contractual structure for the supply of digital content and to highlight its features. A comparative cognition method that analyzes the provisions of EU secondary law on the supply of digital content and compares them with the relevant norms of Ukrainian civil law, as well as a system-functional method for interpreting legal categories, as a result, the conceptual and categorical apparatus of civil legal regulation of contractual relations on the supply of digital content has been deepened and clarified. **The result** of the study is to substantiate the feasibility of amending the Civil Code of Ukraine by supplementing it with the provisions on the contract for the supply of digital content. In the list of essential terms this contract it is proposed to include provisions on its subject – digital content, which is lawfully used by the supplier on the basis of the license agreement, the price (commutative contracts) and the terms of fulfillment by the parties of their obligations. **Conclusions.** The article substantiates the feasibility of distinguishing the contractual constructions for the supply of digital content, and the need to include it in the Civil Code of Ukraine. Identified the parties to the contract as: the digital content supplier – natural or legal person, including a business entity, and the digital content customer – natural or legal person who undertakes to pay the price of the contract or to take another action by giving access to it personal or any other data, as well as the essential terms of the contract are defined.

Key words: digital content; circulation of intangible data; contract for supply of digital content; contractual structures for data circulation

Постановка проблеми

Користувачі інтернет-ресурсів, завантажуючи або зберігаючи будь-які дані у хмарних сховищах даних, щодня вступають у відносини обігу цифрового контенту. Правовою підставою їх виникнення є договори купівлі-продажу цифрових файлів, їх найму, зберігання у хмарному сховищі даних та інше. Проте, вітчизняне законодавство не містить окремої універсальної договірної конструкції постачання даних у цифровій формі, що створює неоднозначність при визначенні норм цивільного законодавства, які слід застосовувати для регулювання конкретного типу договірних відносин у сфері обігу цифрового контенту.

В умовах євроінтеграційного курсу розвитку вітчизняного законодавства, та у зв'язку із прийняттям 20.05.2019 року Директиви Європейського Парламенту і Ради 2019/770 про деякі аспекти договорів постачання цифрового контенту та цифрових послуг від 20.05.2019 р. (далі – Директива 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг), відк-

ритим залишається питання доцільності внесення змін до Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), шляхом його доповнення нормами, що регулюють відносити постачання цифрового контенту. Вирішення також потребує питання необхідності розробки окремого нормативно-правового акту для регулювання відносин постачання цифрового контенту, включення зазначеної договірної конструкції до ЦК України або регулювання нових правовідносин шляхом застосування до них положень чинного цивільного законодавства за аналогією.

Розмірковуючи про доцільність впровадження в цивільне законодавство України нової договірної конструкції постачання цифрового контенту, варто виділити позицію С. Братуся, котрий зазначав, що необхідність у виділенні нових груп зобов'язань відсутня, якщо відмінності в економічній сутності договорів не зумовлюють різних юридичних наслідків, та не відображаються в юридичному змісті договірної конструкції [1, с.195]. Таким чином, потреба у створенні окремого нормативного регулювання

договірних зобов'язань виникає лише у тому разі, якщо нові ознаки такого зобов'язання вимагають законодавчого відображення [2, с.48].

У світлі наведеної проблематики висловився Є. Пісулінський (Pisuliński J., 2013). На думку вченого, договір постачання цифрового контенту за своєю суттю не є новим, адже під його поняттям часто розуміються інші поіменовані у Цивільному кодексі договірні конструкції, включаючи ліцензійний договір [3, с.802].

Із зазначеною позицією важко погодитись, виходячи з наступного. По-перше, зазвичай особа, якій належать майнові авторські права на цифровий контент, не є його постачальником, а тому розглядати ліцензійний договір як єдину договірну конструкцію, на підставі якої постачається цифровий контент, вважаємо недоцільним. По-друге, основним суб'єктивним мотивом ліцензійного договору, відповідно до положень ст.1109 ЦК України, є отримання дозволу на використання об'єкта права інтелектуальної власності, в той час, як метою укладення договору, за яким постачається цифровий контент, є одержання самого цифрового контенту. Таким чином, змістом договірних відносин, предметом яких виступає цифровий контент є передання цифрових даних та прав на їх використання, що безпосередньо пов'язане із істотою цифрового контенту.

Варто відзначити, що законодавство держав-членів Європейського Союзу (далі – ЄС) не одразу прийняло позицію необхідності розробки окремого нормативного регулювання відносин обігу цифрового контенту. З метою імплементації в національне законодавство положень Директива Європейського парламенту і Ради 2011/83/EU про права споживачів від 25.10.2011 р. (далі – Директива 2011/83 про права споживачів) було розроблено ряд законопроектів. Серед яких цікавим для аналізу видається проект внесення змін до Цивільного кодексу Республіки Польща, включно із статтями про купівлю-продаж. Так, у частині регулювання постачання цифрового контенту, польський законодавець пропонує використати аналогію закону, та до правовідносин із постачання води, газу, електроенергії та цифрового контенту, відповідно, застосовувати положення про купівлю-продаж [4].

Зазначений підхід до імплементації Директиви 2011/83 про права споживачів підданий неабиякій критиці у правовій доктрині, що у свою чергу призвело до дискусій, пов'язаних із необхідністю запровадження окремого нормативно-правового регулювання договірних відносин обі-

гу цифрового контенту. Цікавою у даному контексті видається позиція Т. Таргоша (Targosz T., 2015) та М. Вирвінські (Wyrwiński M., 2015) відносно недоцільності регулювання постачання цифрового контенту положеннями про купівлю-продаж. Вчений вказує на неможливість відповідного застосування положень купівлі-продажу до правовідносин обігу цифрового контенту у випадку, коли сам Цивільний кодекс не містить його дефініції Крім того, неефективним є закріплення договірної конструкції постачання цифрового контенту виключно у законодавстві про права споживачів, оскільки такий підхід суттєво звузить застосування правових норм виключно до регулювання споживчих відносин у сфері обігу цифрового контенту [5, с.20].

У зв'язку із наведеним, вважаємо, що розбіжності між товарами, що мають речову форму вираження, енергетичними та іншими ресурсами і цифровим контентом є настільки значними, що спільне правове регулювання купівлі-продажу товарів та постачання цифрового контенту буде неефективним.

Низка сумнівів та зауважень виникає при з'ясуванні необхідності застосування регулятивних положень у сфері купівлі-продажу товарів до правовідносин постачання цифрового контенту. Так, на думку М. Шмідт-Кессел (Schmidt-Kessel M., 2012), положення про купівлю-продаж слід застосовувати лише до договорів, за якими одержувач отримує доступ до цифрових даних [6, с.30].

Іншу, відмінну позицію, висловлюють І. Новацька (Nowacka I., 2017) та К. Вендехорст (Wendehorst Ch., 2012), згідно з якою доцільним є застосування положень про купівлю-продаж виключно до договірних відносин постачання цифрового контенту на матеріальному носіїв інформації, а також, до договорів, за умовами яких цифрові дані постачаються одержувачу на вказану ним адресу електронної пошти [7, с.115; 8, с.44].

Неоднозначність у позиціях як науковців, так і Європейської комісії, стосовно застосування Проекту Регламенту Європейського Парламенту і Ради 2011/0284 щодо спільного європейського регулювання договорів купівлі-продажу від 11.10.2011 р. (далі – проект Регламенту щодо спільного європейського регулювання купівлі-продажу 2011/0284) [9] сприяли розробці нового підходу до регламентації договірних відносин у цій сфері, що завершилася прийняттям Директиви Європейського Парламенту і Ради 2019/771 про деякі аспекти договорів купівлі-

продажу товарів від 20.05.2019 р. (Директива 2019/771 про деякі аспекти договорів купівлі-продажу товарів). Наведений нормативно-правовий акт закріплює поширення правового регулювання купівлі-продажу на правовідносини, предметом яких виступають товари із цифровими елементами. При цьому, у випадку укладення договору постачання цифрового контенту, що не є інтегральною частиною товару із цифровими елементами, норми у сфері купівлі-продажу товарів до таких правовідносин не застосовуватимуться [10].

Враховуючи наведене вважаємо необхідним застосування підходу окремого нормативного регулювання купівлі-продажу товарів та постачання цифрового контенту при розробці правової регламентації обігу цифрового контенту, визначення правових засад якого є метою статті. Доцільним є впровадження у вітчизняне законодавство окремої договірної конструкції постачання цифрового контенту, а поширення норм Глави 54 ЦК України на правовідносини обігу цифрового контенту виправданим у випадку укладення договору, предметом якого виступатиме товар із цифровими елементами, виокремлення яких не є можливим без втрати таким товаром своїх властивостей. Новизна роботи полягає в тому, що вперше здійснено порівняльно-правовий аналіз вторинного законодавства ЄС та вітчизняного законодавства, що регулює відносини обігу цифровими даними, на основі якого виокремлено новий договір постачання цифрового контенту, обґрунтовано термінологічне визначення сторін договору, визначено його істотні умови. Завданням статті є доведення необхідності впровадження у національне законодавство нової договірної конструкції постачання цифрового контенту; розробка термінологічного визначення його сторін; з'ясування істотних умов досліджуваного договору.

Договір постачання цифрового контенту – нова договірна конструкція, що опосередковує обіг цифрового контенту в приватному праві ЄС

Як зазначається у літературі, поіменованість договору постачання цифрового контенту, та визначення його як типового для передачі даних, що генеруються та постачаються у цифровій формі, має місце лише за умови встановлення та відмежування спільного зобов'язання його сторін для усіх договірних правовідносин даного виду [7, с.105].

З метою виокремлення предмету договору

постачання цифрового контенту варто, насамперед, проаналізувати саме поняття «постачання». Погоджуємось із позицією Ф. Цоля, котрий вказує, що ключовим для виділення поняття договору постачання цифрового контенту є правова інтерпретація визначення «постачання», котре у ньому міститься [0, с.443].

Варто наголосити, що вітчизняне цивільне законодавство послуговується терміном «постачання» у назві договірних правовідносин постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу (ст.714 ЦК України). На думку Ю. Носіка, термін постачання у цьому випадку характеризує спосіб транспортування (доставки) енергетичних та інших ресурсів споживачеві [11]. Погоджуємось із Н. Меджибовською, котра, досліджуючи термінологію електронного постачання, характеризує його як організаційно-управлінський механізм, в рамках якого використовуються інформаційно-комунікаційні технології для автоматизації процесу постачання [12, с.81]. Таким чином, вважаємо, що назва постачання відповідає сутності зобов'язання, покладеного на боржника у правовідносинах обігу цифрового контенту.

Як влучно зазначає Н. Кузнєцова, для досягнення ефективності цивільного законодавства необхідним вбачається розробка та дослідження договорів у нових сферах економічної діяльності [13, с.294]. Саме таким, на нашу думку, повинен стати договір постачання цифрового контенту, як новий вид поіменованого договору з обігу нематеріальних цифрових даних.

Проектом Директиви № 2015/0287 про договори постачання цифрового контенту вперше запропоновано законодавче визначення договору постачання цифрового контенту як договору, на підставі якого постачальник постачає, або зобов'язується постачати цифровий контент шляхом забезпечення доступу до нього, чи його надання для завантаження, а споживач, що отримує такий цифровий контент, зобов'язується сплатити визначену у договорі ціну, або вчинити іншу дію шляхом надання доступу до своїх персональних даних, чи будь-яких інших даних [14].

Варто наголосити, що попри свою актуальність та новий підхід до правового регулювання обігу цифрових даних, проект Директиви № 2015/0287 про договори постачання цифрового контенту містив значну кількість неоднозначних законодавчих рішень щодо яких Європейська комісія та Парламент ЄС не могли дійти згоди, а саме: поняття цифрового контенту, ви-

окремлення цифрової послуги та товару із цифровими елементами. Це у свою чергу привело до відхилення проекту Директиви № 2015/0287 про договори постачання цифрового контенту від 09.12.2015 р. [15].

Деяко інший підхід до визначення договору постачання цифрового контенту міститься у новій Директиві 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг. Відповідно до ч.1 ст.3 даного акту договором постачання цифрового контенту є договір, на підставі якого суб'єкт підприємницької діяльності постачає, або зобов'язується постачати споживачу цифровий контент або цифрову послугу, а споживач, у свою чергу, сплачує або зобов'язується сплатити винагороду [16]. Розробляючи дефініцію договору постачання цифрового контенту, європейський законодавець впроваджує чітке нормативне регулювання саме споживчих договорів. На нашу думку, такий підхід в першу чергу зумовлений тим, що Директива 2019/770 про договори постачання цифрового контенту та цифрових послуг є законодавчим актом максимальної гармонізації, що обмежує законодавчу свободу парламентів держав-членів ЄС при включенні її норм у національне законодавство. Доцільно зауважити, що саме максимальна гармонізація положень Директиви дозволяє забезпечити рівність захисту прав споживачів на території усїєї спільноти. Разом з тим, національний законодавець держав-членів ЄС вправі імплементувати норми Директиви з можливістю їх поширення і на договори постачання цифрового контенту між суб'єктами підприємницької діяльності.

Поіменованість договору постачання цифрового контенту – як виклик цифрової революції до рекодифікації цивільного законодавства України

Варто відзначити, що предметом зобов'язання за договором постачання цифрового контенту буде сам цифровий контент. Тобто, на відміну від договорів про виконання робіт та надання послуг (в тому числі і цифрових), де предметом зобов'язання є нематеріальне благо, яке замовник отримує у процесі вчинення виконавцем певної дії або здійснення певної діяльності [17, с.59], у випадку із постачанням цифрового контенту на постачальника покладається обов'язок забезпечити доступ цифрового контенту, або надати його для завантаження на персональний технічний пристрій одержувача. Процес постачання цифрового контенту, як за-

значається у літературі, є похідним обов'язком постачальника [7, с.111], невиконання якого унеможливить користування даними у цифровій формі одержувачем. Разом з тим, правова природа цифрового контенту як особливого різновиду об'єкта цивільних прав зумовлює необхідність правомірного користування ним постачальником, а також володіння останнім авторськими правами на цифровий контент.

Питання термінологічного визначення сторін договору постачання цифрового контенту має правотворче та правозастосовне значення. Вважаємо, що боржника у зобов'язанні слід іменувати виходячи із його основної функції, а саме, постачання цифрового контенту – «постачальником». Принагідно зауважимо, що термінологічне визначення боржника постачальником не є новим для договірної права України. Так, постачальником у якості боржника у зобов'язаннях є сторона договорів поставки (ст.712 ЦК України), постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу (ст.714 ЦК України). Як законодавець, так і доктрина визначають, що постачальником у договорі поставки та договорі постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу виступає суб'єкт підприємницької діяльності.

Вважаємо доцільним застосувати у вітчизняній правотворчій та правозастосовній діяльності поняття «постачальник» для термінологічного визначення боржника у договорах, за якими здійснюється обіг цифрового контенту. При цьому, постачальником може виступати як фізична, так і юридична особа, в тому числі суб'єкт підприємницької діяльності.

Законодавство ЄС, додержуючись наведеної вище позиції захисту прав споживачів, визначає одержувача цифрового контенту як споживача, тобто фізичну особу, котра укладає договори постачання цифрового контенту для особистих потреб, безпосередньо не пов'язаних із здійсненням нею підприємницької діяльності [16].

У випадку включення постачання цифрового контенту до поіменованих договорів ЦК України, пропонуємо використання терміну "одержувач" для найменування кредитора, що на підставі укладеного договору отримує цифровий контент. На нашу думку, під терміном одержувача слід розуміти фізичну та юридичну особу, котра зобов'язується сплатити ціну або вчинити іншу дію шляхом надання доступу до своїх персональних даних, чи будь-яких інших даних на користь постачальника.

Необхідність використання терміну "одержу-

вача" і у вітчизняному законодавстві обґрунтовується його інтерпретацією як особи, яка щонебудь одержує [18, с.625]. Крім того, ЦК України відоме поняття одержувача як найменування кредитора у зобов'язаннях. Так, за договором лізингу кредитором виступає лізингоодержувач, за договором перевезення вантажу – особа, що має право на одержання вантажу, за договором купівлі-продажу – покупець (одержувач товару), та інше.

З метою комплексного дослідження договору постачання цифрового контенту вважаємо за необхідне виділити його істотні умови. У літературі істотними вважаються умови, які необхідні і достатні для укладання конкретного виду договору [19, с.313]. При цьому, до істотних належать умови про предмет договору, умови, що визначені законом як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди.

Як зазначає В. Грудзев, істотними виступають умови, що формують сутність договірних правовідношення [20, с.92].

Предметом договору постачання цифрового контенту є визначений в договорі конкретний вид цифрових даних, котрі постачальник цифрового контенту повинен надати одержувачу у один із наступних способів: цифрова трансмісія даних, закодованих у дискретні сигнальні імпульси, що вміщуються на зовнішніх матеріальних носіях інформації; завантаження цифрових даних одержувачами на їх персональні технічні пристрої; надсилання даних у формі стрімінгу он-лайн, та будь-який інший доступний для отримання цифрових даних спосіб. Вважаємо доцільним підкреслити, що поширення на цифровий контент майнових та особистих немайнових авторських прав, спонукає до необхідності розробки положення про те, що предметом договору постачання цифрового контенту буде такий цифровий контент, постачальник якого володіє сукупністю майнових та особистих немайнових авторських прав на його використання і розповсюдження.

Зважаючи на мету укладення будь-якого договору, а саме задоволення потреб суб'єктів цивільних правовідносин, в умовах існування ринкової економіки та конкуренції неабиякого значення набуває визначення ціни договору. Як влучно наголошує О. Круглова, тільки при наявності двох основних складових: потреби і можливості сплатити за її задоволення певної ціни, існує перспектива виникнення договірних

правовідносин [21, с.469]. Враховуючи те, що ціна як істотна умова є характерною виключно для відплатних договірних зобов'язань, у випадку договорів постачання цифрового контенту, вважаємо за необхідне включення ціни до переліку істотних умов виключно для відплатних договорів. Якщо ціна на цифровий контент прямо не встановлюється в умовах договору, керуючись положеннями п.4 ст.632 ЦК України, її слід визначати, виходячи із звичайних цін, що склалися на аналогічні об'єкти на момент укладення договору. Підтримуємо позицію, висловлену у цивільно-стичній доктрині, що у разі, якщо сторони у відплатному договорі прямо не передбачили його ціну, такий договір є укладеним щодо усіх істотних умов, при цьому ціна договору вважається погодженою мовчазною згодою сторін [21, с.470].

Цікавим видається п.1г ст.5 Директиви 2011/83 про права споживачів стосовно обов'язку постачальника цифрового контенту надати усю необхідну інформацію щодо його функціонування у випадку, коли цього вимагає сама сутність цифрового контенту [22].

Дана норма зумовила появу у доктрині поглядів стосовно того, що визначення положеннями договору функцій цифрового контенту є істотною умовою такого договору [8, с.111].

Наступною істотною умовою договірних зобов'язань постачання цифрового контенту є строк договору. Відповідно до положень ст.631 ЦК України строком договору є час, протягом якого сторони можуть здійснити свої права і виконати обов'язки відповідно до договору. На нашу думку, у випадку укладення договорів постачання цифрового контенту істотним вбачається строк виконання зобов'язання. Тому, вважаємо істотним зазначення в договорі постачання цифрового контенту строку протягом якого постачальник на постійній основі забезпечуватиме доступ одержувачу до цифрових даних, або вказівку на те, що цифровий контент є доступний до завантаження на персональний технічний пристрій одержувача визначену кількість разів, або може бути надісланий на електронну пошту, вказану одержувачем лише одноразово.

Висновки

1. Підсумовуючи, зауважимо, що договір постачання цифрового контенту є новим видом договірних зобов'язань, що потребує закріплення в чинному цивільному законодавстві. Відмінність правової природи цифрового контенту, як нематеріальних даних, на які поширю-

ються положення авторського та речового права, їх вираження у формі цифрового запису у пам'яті технічного пристрою та матеріальних товарів, котрі виступають предметом договору купівлі-продажу є настільки суттєва, що регулювання правовідносин обігу положеннями про купівлю-продаж вважаємо не ефективним. При цьому, у випадку укладення договору за яким відчувається товар із цифровими елементами, виокремлення яких неможливе без втрати ним своїх властивостей, доцільним видається розуміти вбудований цифровий контент як інтегральну частину товару, та поширювати на правовідносини його обігу положення Глави 54 ЦК України.

2. Враховуючи євроінтеграційний вектор розвитку вітчизняного законодавства, та з метою гармонізації українського законодавства із законодавством Європейського Союзу, вважаємо за необхідне розробити та закріпити у ЦК України положення про договір постачання цифрового контенту. З метою термінологічного визначення боржника за цим договором, доцільно встановити поняття постачальника цифрового контенту як фізичної або юридичної особи, в тому числі суб'єкта підприємницької діяльності. Для найменування кредитора у наведених зобов'язаннях варто використовувати термін одержувача цифрового контенту, під яким слід розуміти фізичну та юридичну особу, що зобов'язується сплатити ціну договору, або вчинити іншу дію шляхом надання доступу до своїх персональних, чи будь-яких інших даних. До істотних умов договору постачання цифрового контенту відноситься положення про предмет

договору – цифровий контент, постачальник якого володіє сукупністю майнових та особистих немайнових прав на його використання та розповсюдження шляхом цифрової трансмісії даних, закодованих у дискретні сигнальні імпульси, що вміщуються на зовнішніх матеріальних носіях інформації; завантаження цифрових даних одержувачами на їх персональні технічні пристрої; надсилання даних у формі стрімінгу он-лайн, та будь-який інший доступний для отримання цифрових даних спосіб. Ціну договору слід відносити до істотних умов відплатних договорів, в тому числі тих, за умовами яких на одержувача покладається обов'язок надати постачальнику доступ до своїх персональних та інших даних. Строк виконання сторонами своїх зобов'язань є істотною умовою договору постачання цифрового контенту. При цьому, при укладенні триваючого договору істотним буде положення про строк забезпечення постійного доступу до цифрового контенту, надання одностороннього доступу до нього, вказівка про обмежене число завантажень, чи надсилання цифрових даних на електронну пошту одержувача.

Конфлікт інтересів

Автори заявляють, що з приводу написання та публікації статті відсутні будь-які конфлікти інтересів.

Вираз вдячності

Дослідження не отримало конкретного гранту з будь-якого фінансового агентства в державному, комерційному або некомерційному секторі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Братусь С. Н. Предмет и система гражданского права. М.: Госюриздат, 1963. 196 с.
2. Брагинский М. И. Основы учения о непоименованных (безымянных) и смешанных договорах. М.: Статут, 2007. 79 с.
3. Pisuliński J. Stosowanie wspólnych europejskich przepisów o sprzedaży do treści cyfrowych. *Spory o własność intelektualną*: księga jubileuszowa dedykowana profesorom Januszowi Barcie i Ryszardowi Markiewiczowi. Warszawa: Lex a Wolters Kluwer business. 2013. S. 793–816.
4. Rządowy projekt ustawy o prawach konsumenta. Druk nr 2076 z dnia 17.01.2014. URL: <http://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=2076> (дата звернення: 15.04.2020).
5. Targosz T., Wyrwiński M. Dostarczanie treści cyfrowych a umowa sprzedaży. Uwagi na tle projektu nowelizacji art. 555 kodeksu cywilnego. *Forum Prawnicze*. No. 1 (27). 2015. S.18–31.
6. Schmidt-Kessel M. Ausgestaltung der Option und andere Fragen zur Verordnung. *Ein einheitliches europäisches Kaufrecht? : eine Analyse des Vorschlags der Kommission*. München: Sellier European Law Publishers, 2012. S. 29–50.
7. Nowacka I. Umowa o dostarczeniu treści cyfrowych. Kraków: Uniwersytet Jagielloński, 2017. 420 s.
8. Wendehorst Ch. Commentary of art. 8. *Common European Sales Law (CESL)*. (2012). A Commentary. Edited by R. Schulze. München: C.H. Beck, 2012. 800 p.
9. Draft European Parliament legislative solution on the Proposal for a regulation of the European Parliament and of the Council on a Common European Sales Law (COM(2011)0635 – C7-0329/2011 – 2011/0284(COD)). URL:

- <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=REPORT&reference=A7-2013-0301&language=EN> (дата звернення: 15.04.2020).
10. Directive (EU) 2019/771 of the European Parliament and of the Council of 20 May 2019 on certain aspects concerning contracts for the sale of goods. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019L0771&from=pl> (дата звернення: 15.04.2020).
  11. Носік Ю. Науково-практичний коментар до ст.714 Цивільного кодексу України. URL: <http://jurists.org.ua/civil-law/3311-naukovo-praktichniy-komentar-do-st-714-civlnogo-kodeksu-ukrayini.html> (дата звернення: 15.04.2020).
  12. Меджибовська Н. С. Формування системи електронного постачання промислових підприємств. Одеса: Пальміра, 2011. 274 с.
  13. Правова доктрина України у п'яти томах, т. 3: *Доктрина приватного права України*. Н. С. Кузнєцова, Є. О. Харитонов, Р. А. Майданик та ін. ; за заг. ред. Н. С. Кузнєцової. Харків, 2013. 760 с.
  14. Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content COM/2015/0634 final - 2015/0287 (COD). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52015PC0634> (дата звернення: 15.04.2020).
  15. Opinion 4/2017 on the Proposal for a Directive on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content of European Data Protection Supervisor from 14 March 2017. URL: https://edps.europa.eu/sites/edp/files/publication/17-03-14_opinion_digital_content_en.pdf (дата звернення: 15.04.2020).
  16. Directive (EU) 2019/770 of the European Parliament and of the Council of 20 May 2019 on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content and digital services. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019L0770&from=EN> (дата звернення: 15.04.2020).
  17. Шимон С. Об'єкт і предмет договору і цивільного правовідношення: нотатки до наукової дискусії. *Юридична Україна*. 2011. № 4. С. 58–64.
  18. Словник української мови. Академічний тлумачний словник: в 11 томах. Том 5. 1974. С. 625. URL: <http://sum.in.ua/p/5/625/2> (дата звернення: 15.04.2020).
  19. Харитонов Є. О. Цивільне і сімейне право України: навчально-практичний посібник. Х.: Одіссей, 2003. 640 с.
  20. Груздев В. Состав и существо договорных обязательств сторон. *Хозяйство и право*. 1999. № 7. С. 92–101.
  21. Круглова О. О. Ціна як істотна умова цивільно-правових договорів. *Форум права*. 2011. № 2. С. 468–471. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2011_2_73.
  22. Directive 2011/83/EU of the European Parliament and of the Council of 25 October 2011 on consumer rights. URL : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32011L0083&from=EN> (дата звернення: 15.04.2020).

REFERENCES

1. Bratus, S. N. (1963). *Predmet i sistema grazhdanskogo prava* [The subject and system of Civil law]. Moskva: Gosyurizdat (in Russ.).
2. Braginskij, M. I. (2007). *Osnovy ucheniya o nepoimenovannyh (bezymyannyh) i smeshannyh dogovorah* [Fundamentals of the doctrine on unnamed and mixed contracts]. Moskva: Statut (in Russ.).
3. Pisuliński, J. (2013). Stosowanie wspólnych europejskich przepisów o sprzedaży do treści cyfrowych. In: *Spory o własność intelektualną*. Księga jubileuszowa dedykowana profesorom Januszowi Barcie i Ryszardowi Markiewiczowi (pp. 793–816). Warszawa: Lex a Wolters Kluwer business.
4. Rządowy projekt ustawy o prawach konsumenta. Druk nr 2076 z dnia 17.01.2014. Retrieved from: <http://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=2076>.
5. Targosz, T., & Wyrwiński, M. (2015). Dostarczanie treści cyfrowych a umowa sprzedaży. Uwagi na tle projektu nowelizacji art. 555 kodeksu cywilnego. *Forum Prawnicze*, 1(27). 18–31.
6. Schmidt-Kessel, M. (2012) Ausgestaltung der Option und andere Fragen zur Verordnung. *Ein einheitliches europäisches Kaufrecht?: eine Analyse des Vorschlags der Kommission*. München: Sellier European Law Publishers, S. 29–50.
7. Nowacka, I. (2017). Umowa o dostarczeniu treści cyfrowych. Krakow: Uniwersytet Jagielloński.
8. Wendehorst, Ch. (2012). Commentary of art. 8. *Common European Sales Law (CESL). A Commentary*. Edited by R. Schulze. München: C.H. Beck.
9. Draft European Parliament legislative solution on the Proposal for a regulation of the European Parliament and of the Council on a Common European Sales Law (COM(2011)0635 – C7-0329/2011 – 2011/0284(COD)). Retrieved from: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=REPORT&reference=A7-2013->

- 0301&language=EN.
10. Directive (EU) 2019/771 of the European Parliament and of the Council of 20 May 2019 on certain aspects concerning contracts for the sale of goods, amending Regulation (EU) 2017/2394 and Directive 2009/22/EC, and repealing Directive 1999/44/EC. Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019L0771&from=pl>.
  11. Nosik, Yu. *Naukovo-praktychnyi komentar do st. 714 Tsyvilnoho kodeksu Ukrainy* [Scientific and practical commentary to Article 714 of the Civil Code of Ukraine]. Retrieved from: <http://jurists.org.ua/civil-law/3311-naukovo-praktychniy-komentar-do-st-714-civlnogo-kodeksu-ukrayini.html> (in Ukr.).
  12. Medzhybovska, N. S. (2011). *Formuvannia systemy elektronnoho postachannia promyslovykh pidprijemstv* [Formation of the system of electronic supply of industrial enterprises]. Odesa: Palmira (in Ukr.).
  13. Kuznietsova, N. S. , Kharytonov, Ye. O., & Maidanyk R. A. et al. ; Kuznietsova N. S. (Red.). (2013). *Pravova doktryna Ukrainy u piaty tomakh, t. 3: Doktryna pryvatnoho prava Ukrainy* [The Doctrine of Private Law of Ukraine]. Kharliv (in Ukr.).
  14. Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content COM/2015/0634 final - 2015/0287 (COD). Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52015PC0634>.
  15. Opinion 4/2017 on the Proposal for a Directive on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content of European Data Protection Supervisor from 14 March 2017. Retrieved from: https://edps.europa.eu/sites/edp/files/publication/17-03-14_opinion_digital_content_en.pdf.
  16. Directive (EU) 2019/770 of the European Parliament and theof the Council of 20 May 2019 on certain aspects concerning contracts for the supply of digital content and digital services. Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019L0770&from=EN>.
  17. Shymon, S. (2011). Obiekt i predmet dohovoru i tsyvilnoho pravovidnoshennia: notatky do naukovoï dyskusii [The object and subject of the contract and the legal relationship: notes on scientific discussion]. *Yurydychna Ukraina*, (4). 58–64 (in Ukr.).
  18. Slovyk ukrainskoi movy. (1974). Akademichnyi tlumachnyi slovyk: v 11 tomakh. [Dictionary of the Ukrainian language. Academic Explanatory Dictionary: in 11 volumes]. Tom 5 (in Ukr.).
  19. Kharytonov, Ye. O. (2003). *Tsyvilne i simejne pravo Ukrainy* [Civil and family law of Ukraine]. Navchalno-praktychnyi posibnyk. Kharkiv: Odissei (in Ukr.).
  20. Gruzdev, V. (1999). Sostav i sushchestvo dogovornyh obyazatel'stv storon [The composition and substance of the parties contractual obligations]. *Hozyajstvo i pravo*, (7). 92–101 (in Russ.).
  21. Kruhlova, O. O. (2011). Tsina yak istotna umova tsyvilno-pravovykh dohovoriv. [Price as an essential condition of civil contracts]. *Forum prava*, (2). 468–471. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2011_2_73 (in Ukr.).
  22. Directive 2011/83/EU of the European Parliament and of the Council of 25 October 2011 on consumer rights. Retrieved from: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32011L0083&from=EN>.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СТАТТЮ (ARTICLE INFO)

Published in:

Форум права: 61 pp. 56–64.

Related identifiers:

10.5281/zenodo.3702455

[http://forumprava.pp.ua/files/056-064-](http://forumprava.pp.ua/files/056-064-2020-2-FP-Savanets,Stakhira_7.pdf)
[2020-2-FP-Savanets,Stakhira_7.pdf](http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2020_2_7.pdf)
http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2020_2_7.pdf
License (for files):

Creative Commons Attribution 4.0 International

Received: 06.04.2020

Revised: 15.04.2020

Accepted online: 18.05.2020

Published: 29.05.2020

Cite as:

Саванець, Л. М., Стахира, Г. М. (2020). Концепція договору постачання цифрового контенту в умовах адаптації договірного права України до *acquis communitare* ЄС. *Форум Права*, 61(2). 56–64. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.3702455>.

Savanets, L. M., & Stakhira, H. M. (2020). Kontseptsiya dohovoru postachannya tsyvrovoho kontentu v umovakh adaptatsiyi dohovirnogo prava Ukrainy do *acquis communitare* EU [Contract for the Supply of Digital Content Concept According to Adaptation of Ukrainian Contract Law to EU *Acquis Communitare*]. *Forum Prava*, 61(2). 56–64. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.3702455>.